

D'alimentació

Feia moltíssims dies, millor dit anys, que no havia vist en Joan.

Quan va marxar de Cassà, a principis dels anys cinquanta, per anar a viure a Girona en casar-se, no havíem perdut del tot el contacte i continuàrem veient-nos sovint, aleshores. Després, no van prosseguir les trobades.

El recordo perfectament com era abans: un individu d'aproximadament un metre setanta-cinc d'alçada, de complexió normal, que no crec que passés dels setanta-cinc quilos. La seva característica era que era molt donat a la broma; en conversacions serioses, ell sempre hi ficava la seva particular cullerada còmica. A més, tenia una molt bona i accentuada simpatia.

Fa un temps, me'l vaig trobar a Girona. Jo anava tranquil.lament i vaig sentir que em cridaven. En girar-me i no veure ningú conegut, vaig continuar el meu camí; però un nou: Quim, Quim, em va fer aturar: un individu amb el braç enlaire feia senyals. M'hi vaig acostar:

- Que no em coneixes? va preguntar-me. De veritat haig de reconèixer que em va costar una bona estona descobrir qui era aquella persona. Havia canviat totalment: pràcticament era més ample que alt, el cap s'havia doblat, la seva cintura era com la d'un bocoi; a cop d'ull, crec que ultrapassava els 130 quilos.

- Perdon, Joan; al principi no et coneixia. Què t'ha passat?

- Doncs mira, noi: la culpa de tot la té el metge, - va dir-me mig seriós, mig en broma. Em va agafar pel braç, continuant caminant un al costat de l'altre, podent apreciar que en caminar balancejava igual que una barca batuda pel temporal. I va prosseguir:

- El metge, em va trobar curt de defenses i una mica alacai-gut; em va receptar descans, bona i abundant alimentació. Com pots comprendre, això m'anava a les mil meravelles.

- Però: com ho has fet per arribar en aquest estat?

- Ja t'ho explicaré, perquè no és cap secret: m'alimento com un faraó. Així que m'aixeco, faig el desdèjuni: un parell de rovells d'ou, ben batuts amb moscatell. Una vegada dutxat i afaitat, esmorzo: dues llesques de pa sucades amb tomata, amb un peix fregit, una bona amanida i un got de vi. A mig matí, algun iogurt. Per l'aperitiu, uns daus de formatge i pernil. Per dinar, de vegades grana, millor cigrons amb suc, amb costelló de porc i botifarra negra; per segon plat, sovint un entrecot i patates fregides, també estofat de bou o senglar.

Quan la dona fa escudella i carn d'olla que res no hi falta, hi ha «platillo», generalment vedella amb pèsols o bolets i una fruita de postres. Després de la migdiada, llavors bereno: un parell de torrades i tres o quatre anxoves.

A mi, ja em sortia fum del cap, de tot el que em deia, jo n'hauria tingut per tota una setmana; però encara no havia acabat.

-Al capvespre, fruita, un parell de pomes i un plàtan, o fruita del temps, préssecs o meló, és igual, acompanyat d'un got de vi ranci que va molt bé per la còrpora i esperar el sopar, que generalment consta d'una sopa de peix, verdura acompanyada d'amanida i costelles de xai que mai no ve d'una i un parell de flams. I finalment, abans d'anar a dormir un bona tassa de brou de gallina o un bol de llet amb una torrada o galetes.

-Home, Joan, així no es res d'estrany que t' hagi engreixat

-Encara no t'he explicat els dies de festa. Faig un extraordinari, amb una graellada de peix; però això sí; amb molta clova i els rostits de pollastre, cuixa de moltó, llata de vedella, tots acompanyats de botifarra de carn crua.

-Però, si continues així, vindrà un moment que explotaràs.

-Quim, jo crec el metge, la responsabilitat és d'ell. Això sí, et prometo que entre àpat i àpat no menjo res més.

Em vaig posar a riure com un beneit.

Aquest fet em va fer recordar una anècdota que fa molts anys s'explicava: Abans que s'inventessin les farinetes i productes lactis per als nadons, un matrimoni ja amb un quants anys a l'esquena, va tenir el cinquè fill. Davant la impossibilitat d'ésser alimentat amb la llet materna, ja que la mare va quedar igual que una dida seca, es varen veure obligats, com a únic recurs, a llogar una dida. Van donar veus i es va presentar una senyora que tot feia pensar que prometia: alta, ben feta, amb uns pits que amb tota seguretat havien d'emmagatzemar molta llet. A l'hora de fer els tractes, el pare de la criatura va trobar bastant exagerat el sou que pretenia, però pel que feia a la seva alimentació, pràcticament era igual que la d'en Joan; però encara intercalava bones tasses de brou de carn o gallina.

L'home, desesperat i veient la impossibilitat de poder tractar, li va dir:

-Senyora, li donaré tot el que guanyo de mensualitat. I vostè mateixa ens haurà de donar de mamar a tota la família.

Joaquim Tolosà i Xirgo.

Venda i reparació de tota mena d'articles de rellotgeria i joieria.
Taller propi.

Especialistes des de l'any 1860

Compri ara i pagui fins a 12 mesos sense interessos

Carrer de les Barraquetes, 13
Tel. 972 46 32 29
17244 CASSÀ DE LA SELVA